

TAHİR-ZÖHRƏ

Sizə hardan xəbər verim, Qareyman vilayətindən. Kimdən? İki qardaşdan. Biri Hətəm Sultan, digəri isə Əhməd Vəzir. Bunların soy-züryəti olmurdu. Onlar əhd eləmişdilər ki, hansının qızı oldu, hansının oğulu oldu qızını onun oğluna verəcək. Hər iki qardaş qohum-əqrəbəni çağıraraq məsləhətdən sonra var-dövlətlərini iki qismə bölürlər. Bir hissəsini fağır-fuğaraya paylayırlar, bir hissəsi özlərinə qalır. Gecənin bir aləmində bir dərviş gəlir, cibindən bir alma çıxarır, tən ortasından bölür, yarısını Hətəm Soltanın həyat yoldaşına, yarısını Əhməd Vəzirin həyat yoldaşına verib qeyb olur. Vaxt gəlir. Hər iki qardaşların yoldaşları bərrəhil olurlar. Hətəm Soltanın bir qızı, Əhməd Vəzirin bir oğlu olur. Qızın adını Zöhrə, oğlanın adını Tahir qoyurlar. Onları bir-birinə göbəkəsdilər. Bunların məktəb yaşları tamam oldandan sonra molla məktəbinə qoyurlar. Deyilənə görə mollanın Zöh-rəyə gözü düşür. Zöhrə ilə Tahirin şirin danışmaq gülmələrini gören molla gedib Zöhrənin atasına xəbər verir ki, Zöhrə dərs oxumur, eşqbazlıqla məşğuldur. Bunu gören Zöhrə görək nə dedi.

(Yayma)

Xəbərin yoxdur xəbərdən,
Kimdi işləri dəbərdən.
Nə əmirsən ləb şəkərdən,
Nə qanırsan, əmim oğlu.

Başındakı tirmə şaldı,
Üzündəki qoşa xaldı.
Nə əmirsən ləbi baldı,
Nə qanırsan, əmim oğlu.

Mən Zöhrəyəm, qələm qaşlı,
Gərdənimdi qarğı saçlı.
Mən yazığı gözü yaşlı
Nə qoyursan, əmim oğlu.

Söz tamam olur. Onlar evə getməkdə olsun, Tahir Zöh-rəyə deyir:

– Əmiqızı, səhər tezdən gəl, çoxlu oynayaq, gülək, sən-siz darıxıram.

Bunlar burada qalmaqda olsunlar, sizə deyim molladan. Molla özünü verib Hətəm Soltana, odu ki var xəbərçilik etdi:

– Zöhrə Tahirə eşqbazlıqla məşğuldur. Dərs oxumur. Onu məktəbə qoyma gəlməyə. Bunu görən Hətəm Soltan əmr etdi:

– Səhərdən dərsə getmirsən, vəssəlam.

Səhər açıldı, hamı dərsə gəldi. Zöhrə isə gəlmədi. İş belə görən Tahir sazı sinəsinə alıb nə dedi:

(Kərəmi)

Belə gözəl doğub doğan analar,
Nədən hamı gəldi, Zöhrəm gəlmədi.
Görüm ki, dağılsın mollaxanalar,
Nədən hamı gəldi, Zöhrəm gəlmədi.

Əlif getdi dun o beylər ilə,
Əlindəki dəstə o güllər ilə,
Zöhrəm ilqar verdi o dillər ilə,
Nədən hamı gəldi, Zöhrəm gəlmədi.

Zöhrəm ilqar verdi, getdi, gəlmədi,

Dərdi dilim xəbərləşib bilmədi.
İlqar verdi, ilqarına gəlmədi,
Nədən hamı gəldi, Zöhrəm gəlmədi.

Tahir çox gözlədi, Zöhrə gəlmədi. Kitabı qoltuğuna vurub gəldi anasının yanına. Anası Tahirdən nə üçün tez qayıt-masını soruşdu.

Tahir dedi:

– Zöhrə məktəbə getməyib.

İşi belə görən Əhməd Vəzir qardaşına elçi göndərdi. Elçi-lərin içərisində molla'nın xalası oğlu Çuğul da var idi. Hətəm Soltan qardaşına namə yazıb göndərdi ki, hansı pal-paltarı alsın. Məktubu çuğula verdilər. Yolda məktubun məzmununu dəyişib başqa sözlər əlavə etdi və yazdı ki, qardaş, gələndə qırx atlı silahlı dəstə elçi göndər. Çuğul məktubu gətirib Əhməd Vəzire verdi. Əhməd Vəzir məktubu oxudu və əməl etdi. Qırx atlı qılıncı hazırlayıb özü də onlarla yola düşdü. Çuğul özünü qabağa verib Hətəm Sultanı başa saldı ki, atlıların xurcunlarını yoxlatdırsın. Hətəm Sultan işdən halı deyildi. Elçilərin xurcununu yoxlatdırdı. Çoxlu silah çıxdığı üçün əmr etdi ki, Əhməd Vəzirin boynu vurulsun. Cəlladlar tez Əhməd Vəzirin boynunu vurdular. Çuğul Hətəm Sultanı başa saldı ki, ilan öldürüb balasını sağ qoymaq olmaz. Tahirin də boynunu vur-dur. Hətəm Sultan əmr etdi ki, Tahiri tapıb gətirsinlər. Tahiri məktəb yoldaşları gizlədilər. Tahir qaçıb gizləndi. Hətəm Sultan gizlin adam salıb Tahiri tapdırıb öz hüzuruna gətirdi. Hətəm Sultan hökm verdirdi ki, Tahirin başı bədənindən götürülsün. Camaat buna razı olmadılar. Günahından keçərəm, bu şərtlə ki, bir də Zöhrənin adını tutmasın – deyə əmr etdi. Bu dəmdə Zöhrə bir dəstə məktəb yoldaşları ilə dərindən gəlirdi. Vəziyyəti belə görən Tahir görək götürüb nə dedi:

(Ağır şəşəngi)

Tayım-tuşum yığılıbdır yanıma,
Təxsirim yox, beygünaham, xan əmi.
Zalım molla nə susayıb qanıma,
Təxsirim yox, beygünaham, xan əmi.

Dərin deryalarda olur adalar,
Könül dost yolunda salıb cidalar.
Məktəb uşaqları mollazadalar,
Onlar iltimasa gəlib, xan əmi.

Sona kəklik kimi səsə gəlibdir,
Telləri sərində səsə gəlibdir.
Ay camaat, iltimasa gəlibdir,
Zöhrə kimi xoş zəbanım, xan əmi.

Tahir Mirzə təzədən Zöhrə adını çəkdiyi üçün Hətəm Sultan istədi ki, onu öldürsün. Camaat razı olmadı. Yerbə-yerdən dedilər ki, indi ki belədir, torpağından sürgün buyur. Odur ki, şah əmr edir, Tahiri sürgün buyurur. Şah gizlində cəlladlara tapşırır ki, Tahiri yanının qulları ilə birlikdə öldürüb onun qanlı köynəyini nişana gətirsinlər.

Tahir sürgün edilməkdə olsun, sizə kimdən xəbər verək, evi dağılmış Zöhrədən. Zöhrə Tahirin sürgün xəbərini eşidib ürəyi dəmirçi kürəsi kimi yanmağa başladı. Aldı nə dedi:

(Şikəstə)

Qızlar, qızlar gəlin sizə söyləyim,
Tahirin sir sözü yadıma düşdü.

Tutan dərdim dilbilməzə söyləyim,
Tahirin sir sözü yadıma düşdü.

Axşam-sabah gəlib mənə bəllərdi,
Üzümü öpüb məmələrimi həllərdi.
Özü gəlməsəydi qasid yollardı,
Tahirin sir sözü yadıma düşdü.

Zöhrə deyər, özüm etdim özümə,
Əbəs yandım bivəfanın sözünə.
Bulaq üstə su səpərdi üzümə,
Tahirin sir sözü yadıma düşdü.

Qızlar gördülər ki, Zöhrə çox ahu-zar edir, odur ki,
onu Tahirin imarətinə apardılar. Tahirin imarətini görənlər
Zöhrə bir daha pəjmürdəhal oldu, görək nə dedi:

İmarətlər, sizdən xəbər alım mən,
Sizdə gəzən xanlar xanı necoldu.
Dağıldı döylətim, barı-barxanam,
Sizdə gəzən xanlar xanı necoldu.

Hanı o baharım, hanı o yazım,
Hanı o söhbətim, hanı o sazım.
Necoldu ördəyim, necoldu qazım,
Sizdə gəzən xanlar xanı necoldu.

Zöhrəyəm, çəkərəm mən ahu-zarı,
Getməz ürəyimdən dərdi-qubarı.
İmarətlər, neylədik xan Tahiri,
Sizdə gəzən xanlar xanı necoldu.

Bunlar burda qalsın, sizə kimdən xəbər verim, Tahir Mir-zadə. Tahir Mirzəni cəlladlar o qədər axtardılar ki, gəlib çat-dılar İran ilə Osmanlı sərhəddinə. Bir sərçəsmə ətəyində onları saxlayıb öldürmək qərarına gəldilər. Bu cür vəziyyətdən agah olan Tahir sazını sinəsinə alıb görək nə dedi:

(Bayatı)

Şahın əmri ilə gələn cəlladlar,
Öldür məni, aman qulu öldürmə.
Ərşə dayanıbdır ahu-fəryadlar,
Öldür məni, aman qulu öldürmə.

Yazıq qullar məlul-məlul baxırlar,
Şirin canın dost yolunda yaxırlar.
Şah əmridir, canlarından qorxurlar,
Öldür məni, aman qulu öldürmə.

Məhəmməd iyidlər, ərlər başıdı,
Əhməd qoçaqlıqda onun tuşudu.
Hər ikisi Tahirin qardaşıdı,
Öldür məni, aman qulu öldürmə.

Söz tamam olan kimi cəllad Qasım hər iki qulun boynunu vurub yerə saldı. İstədi ki, Tahiri də öldürsün, Tahir ahu-fəqan edib dedi:

– Cəllad, insafa gəl. İki qulumu qarşımda öldürüb qana boyadın, heç olmasa mənə rəhmin gəlsin.

Cəllad bir qədər fikrə gedəndən sonra Tahirin köynəyini çıxardı, bir dovşan öldürüb qanını boyadı. Özünü salamat buraxıb sağlığa yollandı.

Eşit Tahirdən. Tahir gəzə-gəzə gəlib Xanverdi adlı söödəyarın imarətinə çıxdı. Yavaş-yavaş bağa daxil olub çar-hovuzun üstündə əyləşdi. Ürəyi qubar elədi. Sazı sinəsinə basıb görək nə dedi:

Vətənimdən düşdüm cida,
Qan ağlar ellərim mənim.
Bülbül uçdu gülşənimdən,
Boş qaldı güllərim mənim.

Hər nə oldu, mənə oldu,
Qaynadı peymanəm doldu.
Sağımda, solumda öldü.
Novcavan qullarım mənim.

Tahir özgə bucağında,
Sinəsi Zöhrə dağında.
Qaldı çar hovuz yanında,
Sonalı gözlərim mənim.

Xanverdi söödəyarın qızı Bulqarlı xanım qırx incə qızla bağa gəzməyə çıxmışdı. Bu həzin səsdən məst olan Bulqarlı xanım səs gələn tərəfə gəlib gördü ki, bir nəfər oğlan yanıqlı-yanıqlı oxuyur. Bulqarlı xanım Tahirə dedi:

– Sən hara, bura hara?

Tahir dedi:

– Xanım, sizə qonaq gəlmişəm.

Qız Tahiri öz atasının yanına apardı. Xanverdi söödəyar oğlandan hal-əhval soruşdu. Tahir sazı sinəsinə basıb görək nə dedi:

Baş götürüb ayağına gəlmişəm,
Kəsilib hər yerdən əlacım mənim.
Ayağ torpağına səcdə qılmışam,
Əyər qəbul etsən meracım mənim.

Kim sevər ördəyin, kim sevər qazın,
Kim çəkər işvəsin, kim çəkər nazın.
O yanında duran Bulqarlı qızı,
Şahlar şahı bilsin o bacım mənim.

Mən Tahirəm, düz ilqara bağlıyam,
Dörd tərəfdən düyünlüyəm, dağlıyam.
Qareymanlı Əhməd Vəzir oğluyam,
Yeddi eldən gəlir xəracım mənim.

Xanverdi södəyar haldan məlumat alandan sonra dedi:

– Xoş gəlib, səfa gətirmisən. Gəl mənə oğul ol, bu imarətləri də sənə baxışlayıram. Mən qırx günlük səfərə gedəcəyəm. Gələndən sonra özüm bilərəm neynəyəyəm.

Sədəyar xəlvəti qızı Bulqarlı xanıma tapşırırdı ki, mən qayıdıb gəlincə otuz doqquz bağın gəzdirin, Tahir darıxmasın. Nə badə qırxıncı bağın açarını verəsiniz. O bağa buraxmayın, ona görə ki seyr edib qurtarar, darıxıb çıxar gedər.

Sədəyar səhərisi yola düşdü. Bulqarlı xanım hər gün Tahiri gülşən bağçasının birini gəzdirərdi. Otuz doqquz bağ gəzib qurtardılar. Qırxıncı bağ gəzməyi Tahir qızdan xahiş etdi. Qız Tahirin kefini sındırmayıb qırxıncı bağın açarını verdi. Tahir məlul-müşkül bağ gəzdiyi zaman birdən gördü bir bülbül nar topasının üstündə gülün ətrafında pərvanə şama dolanan kimi dolanır. Birdən gül ağacdən üzülüb yerə düşdü. Bülbül gülün dalınca şığırdı. Bu dəmdə qaratikan kolu sancıldı bülbülün köksündən. Bülbül başını qoyub gülün

üzərinə can verməyə başladı. Bu halı görən Tahirin sevgilisi yadına düşdü, özünü saxlaya bilməyib görək nə dedi:

Bülbül, sənin işin qandı,
Aşıqlər oduna yandı.
Nədən hər tərəfin əlvandı,
Köksün altı sarı bülbül.

Bülbülsən bağa səkərsən,
Göz yaşın kola tökərsən.
Dörd ay cəfa çəkərsən,
Bu bir ayda zarı, bülbül.

Bülbül, səni kim uçurdu,
Bağdan bağa kim köçürdü.
Kim sənə badə içirdi,
Kimlər oldu saqi, bülbül.

Bülbül geyinib al yaşıl,
Qolları boynundan aşır.
Ağlamaq mənə yaraşır,
Qoy ağlayım barı, bülbül.

Bülbül, sən məni qandırdın,
Gülşən bağın dolandırdın.
Axır oduna yandırdın,
Yazıq xan Tahiri, bülbül.

Tahir bülbül ilə gülün əhvalatını görəndən sonra dedi:
– Dilsiz heyvan gülün yolunda özünü fəda edir, mən isə Zöhrəni gözü yolda qoymuşam.

Bunu deyib yola düşdü. Bulqarlı xanım nə qədər etdisə də Tahiri saxlaya bilmədi. Bu tərəfdən södəyar gəlib gördü Tahir yoxdur. Soruşdu.

Qız dedi:

– Tahir çıxıb getdi.

O tez Tahirin dalınca getdi. Mənzil kəsib onu tapdı. Görək Tahir nə dedi:

Başına döndüyüm, qurban olduğum,
Haraya gedirsən, Xanverdi deyim.
Oduna yandığım, büryan olduğum,
Gözlərim ağlayıb qan verdi deyim.

Sözlərimi deyim mərdi-mərdana,
Şikayətim vardır çərxi-sübhana.
Sübh zamanı girdim bağı-gülşana,
Bülbül gül yanında can verdi deyim.

İşvə ilə, qəmzə ilə, naz ilə,
Qıya baxıb canım aldı gözilə.
Rəqib təhnəsilə, düşmən sözilə,
Bəlkə Zöhrə məndən yan verdi deyim.

Tahir Mirzə, Xanverdi södəyar və Bulqarlı xanım vidalaşmış yola düşdülər. Deyirlər Yəmən şahının qızı Nərgiz xanım Gürcüstanı talayıb qırx incə qızla seyrə çıxmışdı. Qızlara tapşırırmışdı ki, harada aşiq görsəniz tutun mənim hüzuruma gətirin. Haradansa Tahir onlara rast gəldi.

Nərgiz dedi:

– Mənə bir-iki tərifi de görüm sən həqiqətən haqq aşığısan, yoxsa boynunu vurduracam.

(Ordubadi)

Budur gəldi bahar fəsli,
Açılıbdır lala nərgiz.
Ağız süddür, dodaq qaymaq,
Dilin batıb bala, Nərgiz.

Kipriyin gözə daldadı,
Qaşların adam aldadı.
Zöhrənin gözü yoldadı,
Qoy gedim yola, Nərgiz.

Ağ əlləri bulamısan,
Gürcüstanı talamısan.
İpək şəddə dolamısan,
Şal üstündən belə, Nərgiz.

Kəsibsən aşiqin yolun,
Qırıbsan qanadın, qolun.
Tuti kimi ötür dilin,
Bülbül olmaz belə, Nərgiz.

Sən Tahiri küstürmüsən,
Dar qurumdan astırmısan.
Gəlib yolun kəsdirmisən,
Zülüm olmaz belə Nərgiz.

Tahir birtəhər yalvarıb-yaxarmaqla Nərgizin əlindən qurtarıb Qareymana yol etdi. Mənzil kəsib Qareymana çatdı. Hətəm Sultanın qorxusundan evlərinə gedə bilmədi. Şəhərdə Mələksuma adlı bir qarı var idi. Tahir Mələksumanın yanına gəlib onun ocuna bir qızıl onluq basıb dedi:

– Qarı nənə, gözlərinə qurban olum, məni Zöhrəyə çatdır.

Qarı Tahirə öz qızının libasını geydirib Zöhrənin yanına apardı. Zöhrə bu zaman bərk yuxuda idi. Görək qarı Zöhrəni necə ayıldı.

(Yayma şikəstə)

Xab içində yatan Zöhrə,
Oyan, Zöhrə, yarın gəlib.
Dərdə, qəmə batan Zöhrə,
Oyan, Zöhrə, yarın gəlib.

Müşkil halını bişirdim,
Sevgini tapıb gətirdim.
Gətirib sənə yetirdim,
Oyan, Zöhrə, yarın gəlib.

Müdam yanaram oduna,
Sözün yetirdin atana.
Sənə qurban Mələksuma,
Oyan, Zöhrə, yarın gəlib.

Zöhrə oyanmadı. Tahir tab gətirə bilmədi. Sazı sinəsinə basıb dedi:

(Şikəstə)

Dan yerinə yenə düşdü nişanə,
Oyan, gözlərinə qurban olduğum.
Neçə bülbül uçub qonar gülşanə,
Oyan, gözlərinə qurban olduğum.

Kəsdirmişəm nazbalışın yanını,
Sanamışam kipriklərin sanını.
Nə yatıbsan kal yuxunun kanını,
Oyan, gözlərinə qurban olduğum.

Nə vaxtdandı gözüm yolda qalıbdı,
Sarılıban güli rəngim solubdu.
Oyan, Zöhrə, xan Tahirin gəlibdi,
Oyan, gözlərinə qurban olduğum.

Zöhrə yuxudan ayılıb Tahiri başı üstündə görüb
qorxuya düşdü. Bihal oldu. Aldı Tahir nə dedi.

(Zarınçı şikəstə)

Tahir

Zalım atan o atamı öldürdü,
Olsun taxtı-tacı tarımar yeri.
Aldadıban göz yaşımı sildirdi.
Heç qalmadı məndə bir ilqar yeri.

Zöhrə

Zalım atam o atanı öldürdü,
Olsun taxtı-tacı tarımar yeri.
Üstümüzə düşmənləri güldürdü,
Olmasın dövləti heç də var yeri.

Tahir

Dost-düşmənlər hər tərəfdən baxdılar,
Könlümün evini vurub yıxdılar.

Şirin canımı eşq oduna yaxdılar,
Qoydular sinəmin üstə nar yeri.

Zöhrə

Qəza bizi yaman günə salıbdır,
Dörd yanımı qarı düşmən alıbdır.
Deyirlər yad yerdə yalnız qalıbdır,
Ala bilməz tərlan ovun sar yeri.

Tahir

Mən Tahirəm, halım müşkil olanda,
Əcəl peymanama gəlib dolandı.
Tər bağçalar saralanda, solanda,
Qoyma gəzə gül üstündə xar yeri.

Zöhrə

Eşqin səməndini minib çaparsan,
Harda sınıq könül görsən yanarsan.
Sən gedərsən yad ölkədə taparsan,
Zöhrə çəkər burda ahu-zar yeri.

Söz tamama yetdi.

Zöhrə dedi:

– Əmi oğlu, indi atam xəbər tutar, səni də öldürər,
məni də. İndi mən səni harada gizlədim ki, bilməsinlər.
Görək Tahir götürüb necə nişan verdi:

(Qobustani (Yekbə şikəstə))

Əmib-əmib ləblərindən qandığım,
Gecə-gündüz eşq oduna yandığım.

Müşəmbələ, at dəryaya sandığım,
Qoy aparsın görüm sel mənə neylər.

Əlbət belə imiş qəzanın işi,
Gecə-gündüz mən eylərəm təşvişi.
Yunisi dəryada qurtaran kişi,
Qoy aparsın görüm sel mənə neylər.

Mən Tahirəm, sözüm dedim mərdana,
Şikayətim vardır çərxi-sübhana.
Qoy sandığa, tulla məni ümmana,
Qoy aparsın görüm sel mənə neylər.

Zöhrə Tahirin nə dediyini başa düşdü. Bir böyük sandıq düzəltirdi. Tahiri sandığa qoydu, dəryaya buraxdı. Sandığı zəncirlə bağlayıb bir yerə bənd elədi. Gündüzlər dəryaya buraxır, gecələr isə yanında saxlayırdı. Hətəm Sultan Tahirin Zöh-rənin yanında gəlib qaldığı xəbərini almışdı. Gözətçi qoy-muşdu. Bir həftə idi ki, mümkün deyildi Tahiri çəkib gətirməyə. Bir həftədən sonra gözətçilər gördü bir şey yoxdur, çıxıb getdilər. Zöhrə sandığı çəkdi, gördü heç nə yoxdur, sandıq dəryaya qərq olub. Görək götürüb nə dedi:

Qanlı dərya, nə axıbsan seləbdən,
Axıb-axıb sən ümmana gedərsən.
Əmanətdir, qərq eyləmə sandığım,
Tapşırılmışam Süleymana, gedərsən.

Payız olcaq bağlar tökər xəzəli,
Boynun sınısın sevmiyəydim əzəli.
Yaxşı olur Şəki, Şirvan gözəli,
Ya Şəkiyə, ya Şirvana gedərsən.

Zöhrə necə dözsün bu ahı-zara,
Cavan ikən qəddim dönübdür yaya.
Qoyuban sandığa, atdım dəryaya,
Dalğalanıb sən hər yana gedərsən.

Tahirin sandığı üzə-üzə gəlib çıxdı Çin vilayətinə. Dər-yanın dalğası vura-vura sandığı Çin padşahının bağına sarı gətirdi. Çin padşahının qızı Banu xanım qırx incə qız ilə bağa seyrə çıxmışdı. Gəlib dərya qırağına çatdılar. Sandığı görüb heyrləndilər. Dedilər ki, gəlin əhd edək. Biri dedi, mal-dövlət olsa mənim. Biri dedi, qızıl olsa mənim. Sandığı açıb gördülər ki, içində cavan bir oğlan yatıb. Aldı Banu görək nə dedi.

Açılıb sandığım, göründü maya,
Camalın şöləsin oxşatdım aya.
Söylə səni kim atıbdır dəryaya,
Oyan, sandığımda var əcəb oğlan.

Saralıban gül irəngim solubdu,
Bağlayıban peymanamda dolubdu.
Söylə sənə kimdən sitəm olubdu,
Oyan, sandığımda var əcəb oğlan.

Açıldı sandığım, göründü sinə,
Camalın şöləsin bənzətdim günə.
Söylə kim çəkibdir dağa dügünə,
Oyan, sandığımda var əcəb oğlan.

Tahir Mirzə səsə gözlərini açıb gördü ki, başının üstündə bir dəstə qız durub. Aldı görək Tahir Mirzə nə dedi:

Biz yetimik, siz atalı, analı,
Gözləri sürməli, əli xınalı.
Qolları bazubənd, başı cunalı,
Tanrı məni sizə qurban eyləsin.

Kimi al geyinib, kimi qırmızı,
Kim gül döşəyib, kimi nərgizi.
Naz ilə yeriyir vəzirin qızı,
Tanrı məni sizə qurban eyləsin.

Adın Banı, özün xanlar xanısan,
Gözəllər içində xoş nişanlısan.
Biçarə Tahirin şirin canısan,
Tanrı məni sizə qurban eyləsin.

Banu xanım dedi:

– Kimin zavalına gəlmisən, ay oğlan.

Tahir dedi:

Gözəl tərən indi dərdimi açdı,
Tifil ikən ağlım, huşum da çaşdı.
Oxudu, sinəmin dəftərin açdı,
Buyurdu cəllada fərmana məni.

Uşaq ikən mən başımı yırgadım,
Çörəyimi zəhrimara doğradım.
Hətəm Sultan qəzəbinə uğradım,
Atdı seldən-selə ümmana məni.

Tahir deyər sözün mənə bildirdi,
Ağladıban göz yaşımı sildirdi.

Nahaq yerə atamı da öldürdü,
Təbib isən yetir dərmana məni.

Tahir əhvalatı dillə də danışdı. Banu işdən xəbərdar oldu. Tahirlə əhd-peyman bağladı, dedi:

– Əyər Zöhrə məndən gözəl olsa, Hətəm Sultanın tacı-taxtını viran qoyacam. Yox əyər çirkin olsa səni öldürəcəm. Banu qoşun çəkib əvvəla elçi göndərdi. Zöhrəni Tahir üçün istədi. Hətəm Sultan razı olmadı. Qoşunu çəkib Hətəm Sultanı öldürdü. Zöhrəni Tahirlə görüşdü. Aldı Tahir

(Müxəmməs)

Qız səni ədalət bildim,
Mən də yana dada gəldim,
Çox cəfa çəkdim yolunda,
Ömür verdim bada gəldim.

Hər nə oldu mənə oldu,
Saraldı gül rəngim soldu.
Gül üzüldü, bülbül öldü,
Səni saldım yola gəldim.

Tahir Mirzə bu vaxtında,
Sinəsi yarın baxtında.
Hətəm Sultanın taxtında,
Canım saldım oda gəldim.

Banu xanım gördü ki, həqiqətən Zöhrə gözəllər gözəlidir, huri-mələkdir. Aldı görək nə dedi:

Banu

Gözlərində qusur yoxdur,
Bir hilaldır qaşın, Zöhrə.
Dodağın yaquta bənzər,
İnci-sədəf dişin, Zöhrə.

Gəl duraq qabağ-qabağa,
Boyum boyuna sadağa.
Sandıq çıxdı bizim bağa,
Onda bildim işin, Zöhrə.

Uca dağlar başı qarıdır,
Sinəmdə baş verən nardır.
Tahir kimi yarın vardır,
Bəxtəvərdir başın, Zöhrə.

Banu deyər, gəl dördləşək,
Görək kimdir kimdən qəşəng.
Gücün varsa gəl bağlaşaq,
Gətirmişəm qoşun, Zöhrə.

Söz tamama yetdi. Tahir taxta çıxdı. Zöhrəni də, Banu xanımı da alıb qırx gün, qırx gecə toy etdi. Allah toyumuzu mübarək etsin. Olmayanlar üçün olsun.